

Hr. Bardenfleth. Jeg har med Vilje undgaaet at fremdrage Eksempler fra den nuværende Kultusministers Styrelse af Kirken, fordi jeg mener, at Forholdene, som den højtærede Minister selv har været med til at dirigere efter mer eller mindre heldige Traditioner, som Hr. Bardenfleth fik dannet paa dette Omraade, let kunne tilsløre det ganske uheldede Blik, som jeg tror, den højtærede Minister som tidligere gejstlig i Folkekirken har paa disse Forhold. Det er derfor, jeg vil tillade mig at spørge, om den højtærede Minister ikke vil finde det heldigt, at man for Fremtiden erstatter de Bardenflethske Befalinger med de fra gammel Tid godt kendte Henstillinger til Præsterne om at blive enige med Menigheden om at ordne de Forandringer, der er Ønske om at foretage, eftersom der dog staar i Grundloven, at Kirkens Forfatning ordnes ved Lov, den maa ikke ordnes uden ved Lov, og organiske Bestemmelser kunne altsaa ikke fremtvinges egenmægtig fra Ministerens Side.

Paa det foreliggende Finanslovsforslag § 21 er der nogle enkelte Punkter, jeg gerne vilde tillade mig at fremdrage. Et af disse Punkter findes under de særlige Fonds I, 3, 1. Den vedrører den farmakologiske Samling. Der staar opført 2,000 Kr. og ekstraordinært 8,062 Kr. Naar man ser Anmærkningerne igennem, viser det sig, at dette Beløb paa 8,062 Kr., som her søges, staar i Forbindelse med et Beløb, som Ministeren søgte efterbevilget paa Tillægsbevillingsloven her i Foraaret. Det drejer sig om en Hjørnebygning ligeoverfor, Hjørnet af Fredericiagade og Bredgade. De Herrer ville erindre, at flere forskellige videnskabelige Institutter have faaet Plads i denne Bygning. De fik anvist sig et Beløb til at ordne sig i Bygningen for, og nu skete dette, at nogle af de Herrer, som stod i Forbindelse med Institutterne uden videre ikke blot anvendte det Beløb, de havde faaet anvist, men anvendte endnu mere og derefter kom til Ministeren og bad ham søge en Tillægsbevilling, medens andre af dem, der ikke var saa drevne, fandt det rimeligt, at Bevillingsmagten først maatte anvise dem Beløbet, inden de brugte det til Institutternes Installation, og en af dem kommer nu og forlanger ekstraordinært 8,062 Kr., efter at man i Foraaret paa Tillægsbevillingen har bevilget et meget stort Beløb, der altsaa var brugt. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Minister, om der er nogen Regel for den Fremgangsmaade, Ministeren anvender lige over for

Universitetets Professorer med Hensyn til saadanne Forhold. Forholder det sig saaledes, at lige over for de gamle, ansete Universitetsprofessorer lader Ministeren det gaa, naar de bruger Penge, som endnu ikke ere bevilgede, medens de yngre, mere beskedne, først skulle have dem bevilgede. Hvis det forholder sig saaledes, er det jo ret trist, saa vænner man de Herrer Embedsmænd i Landet til at handle paa en Maade, der dog ikke er ønskelig. Jeg vil formulere mit Spørgsmaal saaledes: Vidste den højtærede Minister ikke, da han i Foraaret søgte Beløbet til Bygningen derovre paa Tillægsbevillingsloven, at dette Beløb her nødvendigvis maatte komme med, og hvorfor søgte den højtærede Minister da ikke samtidig derom? Jeg vil finde det højest rimeligt at antage, at Ministeren svarer: Ja, jeg vidste godt at foruden det Beløb, jeg søgte paa Tillægsbevillingen, vilde jeg ogsaa komme til at søge et Beløb til farmakologisk Samling. Jeg antager, den højtærede Minister vil sige: Jeg vidste det godt, jeg søgte blot paa Tillægsbevillingen det, som allerede var brugt, og saa mente jeg at kunne opsætte at søge det, som endnu ikke var brugt. Hvis jeg faar dette Svar fra Ministerens Side, vil jeg gerne stille et supplerende Spørgsmaal: Mener den højtærede Minister sig i Besiddelse af den Autoritet over for de Institutter der sortere under Ministeriet, at han kan faa vedkommende Embedsmænd til at respektere Bevillingsmyndighederne? — Der søges paa samme Paragraf, § 21 IV. G. f., et Tilskud til Asyl for uheldelig aandsvage i Henhold til Lov af 24de Maj 1879 og Lov af 26de Marts 1898. Det er Tilskud til de Kellerske Aandsvageanstalter. Slaar man op i Anmærkningerne og ser paa Motiveringen dertil, forbavses man unægtelig. For det første viser det sig, at Ministeren indrømmer, at der sandsynligvis ikke bliver Brug for dette Beløb i Aar, men alligevel søges det. Dernæst skrives der i Anmærkningerne, at Statstilskuddet „maa bevilges i Henhold til Lov af 26de Marts 1898.“ Dette „maa“ er ganske overordentlig tvetydigt. Hvis „maa“ skal betyde „nødvendigvis“, er der ikke noget i vedkommende Lov, der kunde give Ret til at fremkomme med en saadan Betegnelse i al Almindelighed. Men saa kommer det, der er det værste. Der staar i Anmærkningerne følgende Linier: „Uagtet der saaledes næppe i Finansaaret 1900—1901 vil blive Anvendelse for det fulde aarlige Statsbidrag af